

**Patriotyczny Związek Organizacji
Kresowych i Kombatanckich**

adres do korespondencji: 00-013 Warszawa, ul. Jasna 1 (pok.216)

**KRS 00005400
tel. 501141623**

**NIP 5252607922
e-mail: pzokik2014@wp.pl**

**REGON 36070406700000
tel. 692752947**

Warszawa, dn. 17 lutego 2015 r.

**MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
Pan Bogdan Borusewicz**

Szanowny Panie Marszałku!

Wysoki Senacie!

Patriotyczny Związek Organizacji Kresowych i Kombatanckich zwraca się do Pana Marszałka oraz do Pań i Panów Senatorów ze stanowczym apelem o zniesienie *Uchwały Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 3 sierpnia 1990 r. w sprawie akcji „Wisła”*.

Przyjęcie przez Senat wskazanej *Uchwały* jest jedną z najbardziej haniebnych kart w dziejach polskiego parlamentaryzmu po roku 1945. Stanowi przejaw koniunkturalizmu politycznego Senatorów Rzeczypospolitej Polskiej oraz świadectwo ich ulegania manipulacjom dokonywanym przez przedstawicieli Związku Ukraińców w Polsce, a zwłaszcza – przez ukrywających się pod płaszczkiem tej organizacji reprezentantów środowisk banderowskich.

Senat Rzeczypospolitej zwykło się nazywać „izbą refleksji”. Niestety, w wypadku prac nad kwestionowaną tu *Uchwałą* miejsce pogłębionej refleksji nad przyczynami oraz skutkami operacji „Wisła” zajęła poprawność polityczna. Kierując się tego rodzaju poprawnością, polscy politycy do dziś nie są w stanie przeciwstawić się – narzucanym zarówno przez polskojęzyczne, jak też zagraniczne ośrodki opinio-twórcze – upokarzającym Naród Polski ocenom naszej przeszłości historycznej, ani też wyzwolić się od notorycznego kajania się przed różnymi mniejszościami etnicz-

nymi, bez względu na to, jak dalece destrukcyjną rolę odgrywały one dawniej i odgrywają niekiedy współcześnie wobec Państwa i Narodu Polskiego, a także bez badania rzeczywistej skali ich rzekomych krzywd oraz bez wnikliwej oceny zasadności wysuwanych przez nie różnego rodzaju roszczeń i pretensji. To właśnie poprawność polityczna kazała Senatorom Rzeczypospolitej Polskiej zapomnieć, że:

1. Operacja „Wisła” (tak bowiem powinno się poprawnie określać omawiane zdarzenie) zapobiegła działaniom band tzw. Ukraińskiej Powstańczej Armii, które miały na celu oderwanie od Polski terenów opatrywanych przez Ukraińców mianem Zacurzonia, a więc ok. 19 000 km² południowo-wschodnich ziem polskich, obejmujących województwo podkarpackie oraz część województwa małopolskiego i lubelskiego. Operacja ta służyła więc częściowemu ograniczeniu skutków zapoczątkowanego przez dyktat Stalina i zatwierdzonego w Jałcie rozgrabiania terenów Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Podjęta przez polskie władze państwowe operacja wojskowa dzięki pozbawieniu banderowców schronienia oraz zaplecza militarno-gospodarczego, zapewnianych dobrowolnie lub pod przymusem przez ukraińską ludność cywilną, położyła kres masowym i dokonywanym ze szczególnym okrucieństwem mordom na bezbronnej ludności polskiej, a w tym – na kobietach i dzieciach. Oblicza się, że po zakończeniu II wojny światowej, w latach 1945-1947, działający na terenie Polski ukraińscy nacjonaliści zabili ok. 12 tysięcy cywilnej ludności. Ponadto w walkach z banderowskimi rebeliantami zginęło ok. 2 tysięcy polskich żołnierzy.

3. Operacja „Wisła” zapewniła bezpieczeństwo tej grupie ludności ukraińskiej, która nie chciała dobrowolnie wspierać banderowców i która w związku z tym była traktowana przez nich jako wrogi element przeznaczony do likwidacji.

4. Decyzje władz komunistycznych nie naruszały standardów prawa międzynarodowego, które pozwala na podejmowanie działań zmierzających do obrony integralności legalnie istniejącego państwa i zapewniania bezpieczeństwa jego obywateli. Działania władz komunistycznych nie zmierzały do celowej eksterminacji obywateli polskich narodowości ukraińskiej. Nie miały też charakteru czystek etnicznych, o czym świadczy choćby to, że analogiczne operacje wojskowe nie były podejmowane np. wobec dość pokaźnej liczebnie mniejszości białoruskiej lub litewskiej, albowiem w ramach tej mniejszości nie działał wówczas terrorystyczny ruch zbrojny skierowany

na eksterminację polskiej ludności i oderwanie od państwa polskiego części jego terytorium.

Podstawowym zadaniem Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, tradycyjnie określanego jako izba wyższa polskiego parlamentu, jest czuwanie nad jakością stanowionego prawa. Należałoby więc oczekiwać, że wszelkie przygotowywane przez Senat akty prawne, a nawet dokumenty niższej rangi spełniać będą najwyższe standardy legislacyjne i stanowić będą świadectwo poszanowania prawa. Z tego punktu widzenia utrzymywanie w mocy przyjętej przez Senat *Uchwały z dnia 3 sierpnia 1990 r. w sprawie akcji „Wisła”* jest wysoce gorszące, stanowi bowiem wyraz lekceważenia polskich i międzynarodowych instytucji prawnych oraz wydawanych przez nie orzeczeń:

1. Uchwała Senatu z 3 sierpnia 1990 r. jest dokumentem, którego zapisy stoją w sprzeczności z orzeczeniem Sądu Okręgowego w Warszawie. Sąd ten na posiedzeniu w dniu 28 września 2009 r. utrzymał w mocy zaskarżone przez Związek Ukraińców w Polsce *Postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa* w sprawie operacji „Wisła” wydane 31 lipca 2008 r. przez prokuratorów IPN. Podtrzymał też sentencję wzmiankowanego *Postanowienia...*, stwierdzającą, że deportacja ludności ukraińskiej w 1947 r. nie wyczerpuje znamion przestępstw, które mogą być zakwalifikowane jako zbrodnia komunistyczna. Operacja „Wisła” miała bowiem charakter prewencyjny, a nie represyjny – jej głównym zadaniem była poprawa stanu bezpieczeństwa państwa poprzez likwidację UPA, a nie wyniszczanie Ukraińców jako grupy etnicznej.

2. Rozważana Uchwała Senatu stoi w sprzeczności z orzeczeniem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu. Trybunał ten w dniu 9 lutego 2012 roku, powoławszy się na art. 34 i 35 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, oddalił – jako niedopuszczalną – wniesioną przez środowiska ukraińskie 19 marca 2010 roku skargę przeciwko Państwu Polskiemu (oznaczoną numerem 16025/10), podkreślając przy tym, że jego decyzja jest ostateczna i nie podlega zaskarżeniu. Za niedopuszczalną – w świetle art. 35.3 wspomnianej Konwencji – uznawana jest skarga, która jest anonimowa lub analogiczna do skargi wcześniej rozpatrywanej (co, oczywiście, nie wchodzi w rachubę), a także taka, która – i to jest najbardziej prawdopodobny powód jej odrzucenia – „nie daje się pogodzić z postanowieniami Konwencji lub jej protokołów, jest w sposób oczywisty nieuzasadniona lub stanowi nadużycie prawa do skargi”.

W świetle przedstawionych okoliczności widać wyraźnie, że Uchwała Senatu potępiająca operację „Wisła” przyjęta została bez należytego uwzględnienia polskich racji historycznych i prawnych oraz w sposób nadmiernie pochopny (bez oczekiwania na orzeczenia niezawisłych sądów i międzynarodowych trybunałów). Dalsze utrzymywanie w mocy tej *Uchwały*:

1. W sposób istotny narusza powagę polskiego Parlamentu, doprowadza bowiem do groteskowej sytuacji, w której Senat Rzeczypospolitej Polskiej obarcza Państwo Polskie winami, których nie dopatrują się polskie i międzynarodowe trybunały, a co więcej – wbrew interesom Państwa i Narodu Polskiego – napiętnowuje działania zmierzające do obrony integralności granic naszego kraju i zapewniania bezpieczeństwa jego obywateli;

2. Pogłębia kompromitację funkcjonującego w naszym Państwie systemu parlamentarnego, który sprawia, że w Polsce mniejszości rządzą większością, i który powoduje, że czołowe instytucje polskiego życia publicznego nie są zdolne stać na straży polskiego honoru oraz skutecznie bronić interesów naszego Państwa i Narodu.

3. Stanowi kolejny przejaw notorycznego relatywizowania przez polskich parlamentarzystów i europarlamentarzystów ludobójstwa dokonanego przez ukraińskich nacjonalistów, które – trwając mimo zakończenia wojny – stworzyło konieczność podjęcia operacji wojskowej, służącej pozbawieniu banderowskich zbrodniarzy kryjówek oraz zaplecza militarnego i gospodarczego. Wyrazem tego rodzaju relatywizacji jest m.in.:

- nazwanie przez Sejm RP zbrodni banderowskich nie ludobójstwem, ale „czystkami etnicznymi o znamionach ludobójstwa”;

- odrzucenie przez Parlament projektu uchwały *O ustanowieniu 11 lipca Dniem Pamięci Męczeństwa Kresowian*;

- powstrzymanie się przez Pawła Kowala jako jedyne go członka Parlamentu Europejskiego od poparcia *Rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie sytuacji na Ukrainie*, która potępiała decyzję o nadaniu Stepanowi Bandercze tytułu bohatera Ukrainy i wyrażała – do dziś płonną – nadzieję, że Ukraińcy odechną się od faszystowskich tradycji i „potwierdzą swoje przywiązanie do europejskich wartości”.

4. Potwierdza naiwność i krótkowzroczność polskich elit politycznych w stosunku do zamierzeń niektórych mniejszości narodowych mieszkających w Polsce, które pomimo czytelnych sygnałów uparcie płynących ze środowisk politycznych RP, nie-

odmiennie idealizują dokonania banderowskie i coraz dalsze są od jednoznacznego potępienia ich działań w stosunku do Polaków.

Patriotyczny Związek Organizacji Kresowych i Kombatanckich, domagając się zniesienia haniebnej *Uchwały Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 3 sierpnia 1990 r. w sprawie akcji „Wisła”*, apeluje jednocześnie, aby Wysoki Senat oddał sprawiedliwość polskim żołnierzom i przedstawicielom władz publicznych, którzy walcząc ze zbrodniczymi bandami UPA i podejmując niezbędne działania prewencyjne, bronili nie tyle (a w każdym razie nie tylko) interesów władz komunistycznych, ile polskich granic i bezpieczeństwa polskich obywateli.

W imieniu
Patriotycznego Związku
Organizacji Kresowych i Kombatanckich

Wiceprezes

Prezes

Leszek Jazownik

Witold Listowski

Niektóre wykorzystane dokumenty:

- *Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzona w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmieniona następnie protokołami nr 3, 5, i 8 oraz 11. (Tekst ujednoczony na podstawie Dz. U. z 1993 r., nr 61, poz. 284 oraz Dz. U. z 1998 r. nr 147, poz. 962);*
- *Protokół nr 14 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności zmieniający system kontroli Konwencji. Strasburg, 13 maja 2004 roku;*
- *Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C 348 E/1. Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie sytuacji na Ukrainie (2010/C 348 E/01);*
- Pismo podpisane przez K. Ryngielewczę, informujące w imieniu Europejskiego Trybunału Praw Człowieka o uznaniu skargi Związku Ukraińców w Polsce za niedopuszczalną (*ECHR-LPol11.00.R (CD) KR/MKP/jt*).